Р Е Ш Е Н И Е
№ 42082

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова
ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **13592** по описа за **2025** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от „Виваком България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], подадена чрез юрисконсулт М.К., срещу Решение № 4149 от 18.11.2025 г., постановено по АНД № 20251110210943/2025г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав. С обжалваното решение районният съд е потвърдил Наказателно постановление № 004524 от 30.04.2024 г., издадено от председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с което на касатора на основание чл. 210а от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) е наложена имуществена санкция в размер на 20 000,00 лв. за извършено нарушение на чл. 68в във връзка с чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП.
В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на първоинстанционното решение поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Касаторът поддържа, че районният съд неправилно е възприел изводите на наказващия орган за осъществен състав на нелоялна търговска практика. Излага съображения, че потребителят е избрал ползваните две мобилни услуги да се фактурират под един абонатен номер с обща максимална финансова граница на потребление съгласно приложимите Общи условия, представляващи неразделна част от договорите. Твърди, че ограничаването на достъпа до услугите при надхвърляне на общата финансова граница представлява упражняване на договорно право, а не нелоялна търговска практика. Аргументира се и че цялостното представяне на

информацията за максималната финансова граница при повече от една услуга и обективираният избор в двата договора не дава основание да се направи извод, че средният, сравнително наблюдателен и предпазлив потребител би могъл да бъде заблуден. В съдебно заседание касаторът, представляван от юрисконсулт К., допълнително посочва, че издадената от председателя на КЗП за същото твърдяно нарушение Заповед № 67 от 24.01.2024 г. за забрана на нелоялна търговска практика е окончателно отменена от Върховния административен съд с Решение № 2786 от 12.03.2026 г. по адм. д. № 60/2026 г. При условията на евентуалност прави възражение за приложимост на чл. 28 от ЗАНН или за намаляване на размера на наложената имуществена санкция. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 лв.

Ответникът по касационната жалба – председателят на КЗП, представляван от юрисконсулт М. оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за потвърждаване на решението.

Административен съд – София-град, след като прецени допустимостта на касационната жалба и обсъди наведените касационни основания, доказателствата по делото и провери обжалваното решение по реда на чл. 218, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, приема следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения 14-дневен срок, от надлежна страна с правен интерес от обжалването и срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Изводите на СРС за липсата на нарушения на формата, компетентността и процедурата при съставяне на АУАН и издаване на обжалваното НП са правилни. Неправилно обаче въззивният съд е приел, че установената от фактическа страна договореност на дружеството касатор с потребителя представлява нелоялна търговска практика и съответно е приложил неправилно материалния закон. Съображенията:

От фактическа страна по делото пред СРС е установено, че потребителят, по чийто сигнал е извършена проверката, приключила с процесното НП, е ползвател на две мобилни услуги, предоставяни от „Виваком България“ ЕАД по силата на две самостоятелни допълнителни споразумения към договор за електронни съобщителни услуги: № 20220601105906-54177543 за мобилен номер [ЕГН] и № 20220601105257-54177438 за мобилен номер [ЕГН]. В раздел „Условия за плащане“ на споразуменията потребителят е избрал услугите да се включат в обща сметка, под един абонатен номер. Съгласно Общите условия за предоставяне на мобилни услуги на оператора (частично цитирани от наказващия орган в НП и достъпни на интернет страницата на оператора, т.118.3а.), при фактуриране на повече от една услуга под един клиентски номер, се прилага обща максимална финансова граница на потребление, равна на сбора от максималните финансови граници на отделните услуги (в случая по 30 лв. за всяка услуга). При надхвърляне на общата финансова граница операторът има право, съгласно т.118.7 от Общите условия, да спре или ограничи ползването на услугите. На 19.03.2023 г. по номер [ЕГН] е натрупано роуминг потребление в размер на 81,31 евро (159,03 лв.), надвишаващо определената обща финансова граница, поради което в периода от 19.03.2023 г., 18:53:27 ч. до 20.03.2023 г., 11:08:30 ч. дружеството е огрничило достъпа до изходящи повиквания и по двата мобилни номера. По другият номер не е натрупано потребление. Наказващият орган и СРС са приели, че с ограничаването на достъпа до услуги по два отделни договора, въпреки, че месечният лимит е надхвърлен само по отношение на един от мобилните номера, е нелоялна търговска практика

практика по чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, тъй като нарушава изискването за добросъвестност и професионална компетентност и въздейства върху икономическото поведение на потребителя. Така потребителят бил поставен да вземе неблагоприятно за него търговско решение – да внесе гаранционна сума за обезпечение на плащанията или да направи текущо плащане на всички използвани услуги по договорите му с оператора, за да бъде възобновен достъпа до услугите по договор, по който не е допуснал надхвърляне на финансовата граница на потребление. А. на СРС е, че се касае за два различни договора с отделни права и задължения за страните, поради което операторът е следвало да осигури, въпреки фактурирането на услугите заедно, разграничаване на изпълнението или неизпълнението на всеки договор поотделно. И е приел, че спирането на достъпа до услугата с номер [ЕГН], по която не е реализирано потребление над границата, съставлява нелоялна търговска практика.
Тези правни изводи на въззивния съд са неправилни и не се споделят от настоящия състав.
Съгласно чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП търговската практика е нелоялна, когато кумулативно противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност (§ 13, т. 28 от ДР на ЗЗП) и променя или е в състояние съществено да промени икономическото поведение на средния потребител (§ 13, т. 25 от ДР на ЗЗП). В разглеждания случай отношенията между страните са уредени въз основа на индивидуални договори и приложимите към тях Общи условия, с които потребителят се е съгласил. Изводът на СРС за дължимо разграничение, основан единствено на съществуването на два отделни договора, не отчита приетите Общи условия и волята на потребителя за обща финансова граница. Потребителят е избрал двете предоставени му мобилни услуги да се администрират и фактурират в обща сметка под един общ абонатен номер, съответно контролът върху потреблението и финансовата граница се осъществява сумарно на ниво клиент. При надхвърляне на общата граница за оператора възниква договорно предвидено право да ограничи предоставяните услуги.
Неоснователно е възприетото от административнонаказващия орган и споделено от районния съд разбиране, че предвиденото в Общите условия право на оператора да ограничава предоставяните услуги при превишаване на финансовата граница е приложимо единствено по отношение на договора, по който е реализирано съответното потребление. В случая наказващият орган и след това въззивният съд в обжалваното решение не отчитат предвиденото в Общите условия сумарно отчитане на финансовата граница на ниво клиент, независимо от разпределението на задълженията между отделните SIM карти. Ето защо обстоятелството, че превишението е настъпило вследствие на потребление само по единия мобилен номер, не изключва договорното право на оператора да ограничи предоставяните услуги и по другия номер, включен под общия абонатен номер.
Не може да бъде споделено и съображението на районния съд, че не е установено потребителят да е бил уведомен за възможността при превишаване на финансовата граница по единия номер да бъде ограничено предоставянето на услуги и по другия. Тази възможност произтича от приложимите Общи условия, които са неразделна част от договорните отношения и са приети от потребителя при сключването на договорите. Следователно последиците от избраното общо администриране и фактуриране на услугите следва да бъдат преценявани с оглед цялостната договорна уредба, а не единствено въз основа на наличието на два отделни договора.
Самото договорно предвидено и прието от потребителя право на оператора не обосновава извод за наличие на нелоялна търговска практика, след като не е установено дружеството, при постигане на такава договорка да е действало в противоречие с изискванията за добросъвестност и професионална компетентност, нито да е наложило неправомерни извъндоговорни пречки пред потребителя. Не е установено и тази договореност да е довела или да е било в състояние да

доведе до съществено изменение на икономическото поведение на средния потребител по смисъла на чл. 68г, ал. 1 ЗЗП. Отделен е обаче въпросът дали операторът, в конкретния случай, при спиране на услугите, обединени в обща сметка на потребителя, е действал точно съобразно тези договорености. Доколко действително е било налице договорно основание операторът да спре услугите при конкретното потребление, достигнато с данни в роуминг, обосновавайки се с превишаване на обща финансова граница на услугите по двата договора, не е установено, предвид, че съгласно т.118.3 и 118а.3 от Общите условия за данните в роуминг се прилагат различни лимити, независимо от общата финансова граница. В такъв случай проверката на наказващия орган по сигнала на потребителя е следвало да бъде дали са спазени от оператора договорените условия към момента на спирането, като се съобразят в цялост общите условия, уреждащи финансовите граници и лимити, а не дали такава договорена възможност представлява нелоялна търговска практика, за каквото нарушение е издадено обжалваното НП.

Във връзка с наведеното от касатора възражение, че следва да се отчете, че по отношение на същия случай и същото поведение на оператора, спрямо същия потребител, Върховният административен съд с окончателно Решение № 2786 от 12.03.2026 г. по адм. д. № 60/2026 г. е отменил като незаконосъобразна Заповед № 67 от 24.01.2024 г. на председателя на КЗП за забрана на същата търговска практика.

Макар производството по прилагане на принудителна административна мярка по чл. 68л от ЗЗП и административнонаказателното производство по чл. 210а от ЗЗП да са самостоятелни едно от друго производства, в случая те се основават на идентични факти и една и съща материалноправна квалификация. Фактическият състав на нелоялната търговска практика по чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП има едни и същи предпоставки както при преценката за осъществяване на административно нарушение (което от обективна страна е нарушение на забраната за такава практика), така и при преценката за наличие на основание за забрана на прилагането ѝ със заповед на председателя на КЗП. В мотивите на цитираното съдебно решение ВАС на РБ е приел, че при наличие на обща финансова граница и общ абонатен номер ограничаването на достъпа до услугите не съставлява нарушение на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, тъй като произтича от приетите договорни клаузи, в това число приетите с договорите общи условия и не въвежда средния потребител в заблуждение. До същите изводи достига и настоящата касационна инстанция по повод обжалването на наказателното постановление. Предприетото от дружеството ограничаване на достъпа до услуги представлява упражняване на договорно предвидено право, което е съобразно с приетите от потребителя Общи условия. Самото упражняване на договорно право, произтичащо от валидно приети договорни клаузи, не може да бъде квалифицирано като нелоялна търговска практика, доколкото не е установено то да противоречи на изискванията за добросъвестност и професионална грижа, нито да е в състояние съществено да повлияе върху икономическото поведение на средния потребител.

Поради липса на доказано административно нарушение по чл. 68в във връзка с чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, наложената имуществена санкция по чл. 210а от ЗЗП се явява незаконосъобразна, без да е необходимо обсъждането на евентуалните доводи за маловажност на случая по чл. 28 от ЗАНН или за редуциране на нейния размер. Като е потвърдил незаконосъобразно наказателно постановление, Софийският районен съд е постановил решение при неправилно приложение на материалния закон, което следва да бъде отменено, а вместо него да бъде постановено решение за отмяна на процесното наказателно постановление.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на касатора следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на

61,36 евро (120 лв.).
Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, XIX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 4149 от 18.11.2025 г., постановено по АНД № 10943/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:
ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 004524 от 30.04.2024 г., издадено от председателя на Комисията за защита на потребителите, с което на „Виваком България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 210а от Закона за защита на потребителите е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв. за нарушение на чл. 68в във връзка с чл. 68г, ал. 1 от Закона за защита на потребителите.
ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на „Виваком България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 61,36 евро юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: